

ikke glemme, naar vi komme til Pensionsloven — og der er fremdeles ingen Tvivl om, at de ærede Interpellanter see en Betyggelse for en Embedsmand eller Bestillingsmand deri, om han kan gaae til Domstolene eller ikke, om han er afhængig af Ministerens Resolution, eller om han kan gaae til Domstolene. Jeg troer nu, eller jeg har ialfald en Anelse om, at der, naar vi komme til Pensionslovens Behandling, vil blive Spørgsmaal om at stille Embedsmændene lidt anderledes, end de for Liden ere stillede, nemlig saaledes, at man ikke vil vise dem til Domstolene, men til Administrationen. Jeg haaber da, at de 35 ærede Folkethingsmænd ville modsætte sig en saadan Afgjørelse, og lader os benytte denne Leilighed til at erklære, at det vilde være fornuftigt, naar slige Spørgsmaal, om der foreligger tilregnelige Marsager eller ikke, skulle afgjøres, at Lovgivningen henviser dem til Domstolene. (Afbrydelse.) Ja, til Administrationen, det mener jeg kan være fornuftigt med Hensyn til at faae et Skjøn ud deraf, men det vil ikke være betryggende. Skal der tilveiebringes Betyggelse for vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand, maa han overfor Administrationen kunne gaae enten til Domstolene eller til Rigsdagen, og nu siger jeg, at det er fornuftigt, at han er henviist til Domstolene, thi de kunne dømme i saadanne Spørgsmaal. Der skrives der Indlæg, fremlægges Thingsvidner, og navnlig have de der alle de vedkommende originale Documenter. Her staae vi og have Intet at gaae efter. Tre Medlemmer have udtalt sig meer eller mindre omstændeligt om Factum i den ommeldte Sag; jeg anseer dem alle for mine personlige Venner og har god Tillid til deres Ord, men alligevel siger jeg, at jeg er ude af Stand til at dømme efter den Fremstilling, de have givet.

Madsen: Det forekommer mig dog, at de to ærede sidste Talere have glemt Noget, naar de have anstillet en Sammenligning mellem Skolelærerne og de andre Embedsmænd, som de have sammenlignet dem med, nemlig det, at Skolelærerne efter min Mening ere communale Bestillingsmænd, der lønnes af Sognecommunen og pensioneres

af Amtscommunen. Naar de to ærede sidste Talere have sagt, at det er tvivlsomt, om man kan være tjent med, at Administrationen ikke skal kunne affædige en Skolelærer efter et Skjøn, saa siger jeg: Kunne ogsaa Sognecommunen og Amtscommunen være tjente med denne Afgjørelse? Jeg troer det neppe. Den hele Bestemmelse om Affædigelse af Skolelærerne staaer efter min Anskuelse paa et noget svagt Standpunkt, netop paa Grund af det Forhold, hvori Skolelæreren staaer baade til Sognecommunen og Amtscommunen. Derjom det skal være en Regel, at Ministeren, — som det er blevet sagt — efter et administrativt Skjøn ved en Resolution kan affædige en Skolelærer — ja, det forekommer mig endog, at det blev udtrykt paa en Maade, som om der ikke engang behøvedes noget Beviis for, at den Paagjældende har forset sig — saa siger jeg, at der er den allerstørste Fare for, at Sognecommunen vil blive forurettet, og at Amtscommunen vil blive overbehyrdet med Pensioner. Vi vide jo, at der i det andet Thing hviler et Lovforslag om et forøget Bidrag til Amtscommunerne, væsentlig paa Grund af, at disse Pensioner til affædige Skolelærere ere løbne op til en langt større Sum, end man havde tænkt sig, dengang man vedtog Loven af 8de Marts 1856, og jeg har Grund til at troe, at man havde kunnet undgaae mange af disse Pensioner, naar man istedetfor at affædige Skolelærerne havde givet dem Medhjælpere og paalagt vedkommende Lærere selv at betale denne Medhjælp. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa denne Sag. Jeg troer, som sagt, at det er ligesaa nødvendigt at tage Sognecommunens og Amtscommunens Lærv under Overveielse ved dette Spørgsmaal, som det er at tage det under Overveielse, hvilken Ret Administrationen skal have.

Winther: Det er blevet yttret af et Par enkelte Medlemmer, at de 35 Folkethingsmænd, som have ønsket denne Forespørgsel stillet, have taget sig af de omtalte Skolelæreres Sag; men jeg skal bemærke, at disse Mænd og deres Sag have været mig